

Винагорода за наполегливість і працю

Марта Подкович

Нинішній концертний сезон Тернопільської обласної філармонії щедрий на виконавців світової і вітчизняної класичної музики. Відрадім є те, що на такі концерти приходять не лише музиканти, студенти і учні спеціальних мистецьких навчальних закладів, а й любителі цієї музики, і їх з кожним разом стає все більше. На фоні тотального засмічення мистецького простору шоу-бізнесом ці концерти є ковтком свіжого повітря. Саме у такій музиці відчувається потреба.

Але для людей, що обрали професію музиканта-виконавця, шлях до досконалості в наш час є надзвичайно складний. Насамперед тому, що потребує великих матеріальних затрат і часу, а престижність професії і підтримка держави знівельовані. Тому лише одержимі, сильні духом, мужні, віддані своїй справі, талановиті можуть успішно йти цим шляхом.

Галина Семчишин цілеспрямовано йшла до своєї мети. Її концертний виступ у Тернополі напередодні нового 2007 року був своєрідним підсумком багаторічної праці з удосконалення професійної майстерності піаністки.

Народилася пані Галина в сім'ї музикантів. Її батьки родом зі села Колиндяни Чортківського району, що на Тернопільщині. Неможливо не захоплюватися цією родиною. Батько Володимир Франкович — нині доцент, завідувач кафедри Тернопільського педуніверситету ім. В.Гнатюка, заслужений працівник культури України. Створений ним при обласній філармонії у перші роки незалежності України симфоніко-джаз оркестр був справжнім відкриттям для багаточисельної слухачкої аудиторії, вражав своєю універсальністю, адже виступи цього колективу відбувалися не лише у своєму жанрі, а й як народного, духового, камерного, симфонічного оркестрів.

Мати Надія Михайлівна — в минулому завуч, а тепер директор першої дитячої музичної школи, докладає багато зусиль, щоб створити належні умови для роботи педагогічного і учнівського колективів, відродити незаслужено забуті імена видатних музикантів, композиторів. Брат Віктор — скрипаль, працює у Львівському театрі опери і балету ім. С.Крушельницької, невістка Марта також музикант. І навіть маленька онучка Оля в свої шість рочок уже грає на скрипочці.

А Галина навчатися грі на фортепіано почала з п'яти років. Початкову музичну освіту здобула у Львівській спеціальній музичній школі ім. С.Крушельницької, потім навчалася у Львівській консерваторії ім. М.В.Лисен-

ка, в аспірантурі при Київській консерваторії ім. П.І.Чайковського.

З чотирнадцяти років була у неї заповітна мрія — побачити світ. І ось мрія стала на часі. Дізнавшись, що Київський театр опери і балету ім. Т.Г.Шевченка збирається на гастролі за рубіж, пані Галина вжила всі можливі і неможливі заходи, щоб разом з творчим колективом виїхати до Швейцарії. За її плечима була закінчена виконавська аспірантура, вільне володіння англійською мовою, яку вивчала з першого класу, 100 доларів у кишені, квиток до Цюриха і велике бажання продовжити навчання у кращих музичних закладах Європи.

Це був 1999 рік. Прибувши до місця призначення, вона зателефонувала до Василя Пиріжка, тернопільцянина, який там навчався, і з його допомогою спробувала прослухатись в тамтешній консерваторії. Але оскільки це був кінець лютого і всі прослуховування уже відбулися, потрібний був спеціальний дозвіл директора консерваторії. Врешті такий дозвіл вдалося отримати, і пані Галина, успішно склавши іспит, була зарахована на навчання до аспірантури.

Але на цьому наша краєнка не заспокоїлася. Вона переїжджає в Лозанну і там пробує прослухатись до аспірантури в консерваторії. Прослуховування було успішним, загальна атмосфера теплою, а призначення стипендії остаточно вирішило вибір на користь Лозанни.

Може скластися враження, що все так просто і легко вдавалося Галині Володимирівні. Та це не так. Адже потрібно було увесь цей час десь жити і харчуватися. А знання

англійської в Цюриху, де переважає німецька мова, і в Лозанні, де переважає французька, ускладнювали спілкування. Але, як каже пані Галина, у всьому їй допоміг Бог. Бо як же пояснити щасливі випадковості, що супроводжували її на кожному кроці. Так, у Цюриху, коли вона пізно ввечері їхала з аеропорту до міста, до неї російською заговорив один з пасажирів. Як з'ясувалося, він емігрант і проживає поруч з жінкою, адреса якої була у пані Галини написана українською мовою. Він допоміг їй добратися до місця ночівлі, дав гроші на транспорт. А в Лозанні вона безкоштовно ночувала в гуртожитку для студентів, який утримує благодійна організація „Асоціація житла для молоді”. Так що свої 100 доларів зуміла навіть зекономити. Коли повернулася додому, щоб оформити документи для виїзду на навчання у Швейцарію, батьки не могли повірити, що їхній доньці вдалося здійснити свою мрію. „Ми знали, що Галина поїхала в туристичну поїздку, а тому навіть не підозрювали, з якими труднощами їй довелося зустрітись,” — кажуть нині вони.

Але справжні життєві випробування були ще попереду. Батьки не мали змоги оплачувати навчання і проживання за кордоном, тому довелося самій заробляти кошти. Навчалася і працювала вчителем музики в приватних музичних школах, де викладач вчить дітей не тільки грі на інструменті, а й сольфеджіо, теорії музики, музичної літератури. Під час канікул разом з батьками, які створили сімейний ансамбль, виступала в різних кантонах Швейцарії з концертами. І ось під час одного з таких виступів у Володимира Франковича несподівано стався сердечний напад. Необхідно було терміново робити складну хірургічну операцію, яка коштувала 32 тисячі доларів. Де взяти таку велику суму, як врятувати батька?! І Галина відчайдушно ходить від одного банку до іншого і просить, просить допомоги... Врешті їй вдається зібрати ці кошти і врятувати життя дорогої людини.

Після трьох років аспірантури в Лозанні Галина Володимирівна ще три роки навчається в аспірантурі міста Нашатель і отримує найвищий диплом піаніста-виконавця. На запитання, що дало їй навчання за кордоном, відповідає: „Дуже багато. Я була вражена самим методом навчання, в основі якого конкретний науковий підхід, вимога до знання і уміння передати стильові особливості виконуваних творів. Тільки там зрозуміла, скільки часу я витратила марно”.

Настав час повертатися додому. І знову щасливий випадок. Будучи в гостях у своєї колеги, Галина знайомиться із швейцарцем

французького походження Лораном Жак'є. Він — інженер-програміст, працює в комп'ютерному центрі. Як виявилось, вони проживали поруч і ні разу не зустрічалися. Спочатку молоді люди не проявляли жодної симпатії одне до одного. Вона — тому, що всі думки були уже на батьківщині, він — бо багато дівчат з колишнього СРСР зарекомендували себе там не з кращого боку. І все ж Лоран запросив Галину до себе додому на Різдвяну вечерю. А 10 січня 2006 року на дні народження Галини він вперше почув її гру на фортепіано. Вона грала вальс Нижанківського. Витончена гра української дівчини, її глибокий внутрішній світ зачарували чоловіка. Одружилися вони на день народження Лорана — 1 травня. Як він каже: „Одружившись з Галиною, я зробив собі подарунок на день народження”.

Галина Володимирівна працює в консерваторії і музичній школі міста Лозанни, багато концертує. Лоран із захопленням слухає кожний її виступ, створює фоно- і відеозаписи.

До Тернополя вони приїхали удвох на Новорічні свята. Їх приїзд був справжнім подарунком для родини Семчишиних, а виступ пані Галини на сцені обласної філармонії — подарунком для тернопільців. Фортепіанні твори Д.Скарлатті, С.Рахманінова, Ф.Шопена, Ф.Ліста у її виконанні передавали багатогранну гаму почуттів композиторів-романтиків: любов до своєї землі, радість життя і біль розлуки... Кожна музична фраза звучала довершено і досконало, стримано, без зовнішніх ефектів і разом з тим глибоко емоційно. Здавалося, що піаністка розповідає і про свої почуття, які так співзвучні з почуттями композиторів...

Вдячні слухачі нагородили виконавицю зливою оплесків, квітами.

Творчих Вам успіхів, пані Галино Семчишин-Жак'є! До нових зустрічей на рідній Тернопільщині!